

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az adagolócső csöpögő csendje**

1. Az adagolócső csöpögő csendje

Cső-Mária

Alinda a szellőzőből alázúduló fuvallat hatása alatt maradt. A pedálok megszokott ellenállása alatt a lábujjai szinte maguktól mozdultak, míg a tüdőjébe áramló hűvös levegőmolekulákban az ismeretlen világ tisztaságát kereste. A kolónia áporodott, műanyag- és gépzsírszagú légkörében ez a rövid nyomásváltozás olyan volt, mint egy halk, tiltott hívószó.

A nagymama ritmusa egy pillanatra sem bicsaklott meg. Az öregasszony megszokta már, hogy a figyelő szenzorok előtt minden rezdülést el kell rejteni, de a szeme sarkában felvillanó apró fény jelezte: ő is megérezte az áramlatot. A szájában még ott tapadt az imént bejuttatott, műanyag csövekből adagolt édes massa mesterséges íze, mégis a nagyszüleitől hallott, földszagú tavaszok emléke lebegett az elméjében.

L656 fémes koponyája lassan elfordult a sor vége felé. Az optikai lencsék hideg, kék fénnel pásztázták a mennyezeti szellőzőrácsot, ahol a légtechnikai egyensúly felborult. Egy gépi elme számára ez csupán egy jelentéktelen fluktuáció volt a kolónia infrastruktúrájának adatsorában, amely nem igényelt azonnali beavatkozást, hiszen a lakók bioárama továbbra is egyenletesen táplálta a hálózatot.

Kovács mellette ülve tompán bámulja a padlót, miközben a cipője talpa ritmikusan csattant a pedál fémjén. A férfi tekintetéből rég kiveszett a lázadás szikrája, csupán a túlélés gépi kényszere hajtotta a lábait. Alinda mégis látta, ahogy a szomszédos sorban ülők is egy pillanatra felemelték a fejüket, mintha a friss levegő íze egy pillanatra áttörte volna az évtizedes fásultság falát.

A munkafázist jelző mennyezeti lámpák vibrálva váltottak át a pihenőidőt előrejelző tompább árnyalatra. A három szakaszos napirend újabb fordulatot vett, s bár a fáradt izmoknak a pihenés jelentette volna a megváltást, Alinda belső tüzét nem tudta kioltani a monotonitás. A lány tudta, hogy a betonfalakon túl létezik egy világ, amely nem mérhető wattórákban.

A nagymama felé pillantott, s a két generáció közötti néma tekintetváltásban ott lapult az egyezés: a mese nem ér véget a pedálok megállásával. Amíg a szellőzőjáratok elhosszabbítják a kinti égbolt üzenetét, a kolónia betonmennyezete sem lehet örökkévaló.